

သုမောင်

ကွမ်းစကားပေါင်းချုပ်

ယတြာ

ကျွန်တော်တို့ လူကြီးသူမတွေက... ကနေ့ လူငယ်တွေကို ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု မလိုက်စားကြတော့ဘူးဟု ဝေဖန်ကြပါသည်။ တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှုတွေ တိုးဝင်နေသည် ဟု ယူဆကြသည်။ လူငယ်တွေမှာ လည်း တိုင်းတစ်ပါးယဉ်ကျေးမှုတွေအပေါ် သာယာနေကြပြီဟု ထင်ကြပါသည်။ ။ လူကြီး လူငယ် အတွေးအမြင် ကွဲပြားတာ ဓမ္မတာဖြစ်သော်လည်း အထက်ပါကိစ္စမှာ ယေဘုယျအားဖြင့်တော့ မှန်ပါသည်။ ။ သို့သော် စုန်းပြူးဆိုသလို တစ်ခါတစ်ရံတွင် တော့ ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို အလွန်အမင်း ခုံမင်သော လူငယ်အချို့ကို တွေ့ရတတ်ပေသည်။ ။ အချို့လူငယ်များ ဆိုလျှင် ကျွန်တော်တို့လို ပညာတတ်ဆန်သည့် လူကြီးသူမများကို ဆန့်ကျင်ပြီး ရိုးရာယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့တို့ ကို လွန်လွန်ကြူးကြူး လုပ်ဆောင်ကြတာ တွေ့ရပါသည်။ ။ ဆိုလိုသည် မှာ အလွန်ရှေးရိုးဆန်၊ ခေတ်နောက်ကျနေသည့် အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို လက်ခံကျင့်သုံးတာ စိုးရိမ်စရာဖြစ်သော်လည်း နောင်အခါ သူရို့ကို ဖေးမကူညီပြီး လမ်းကြောင်းတည့်မတ်ပေးနိုင်ပါသည်။ ။ လတ်တလောတော့ ဘယ်လိုရိုးရာကို လိုက်စားသည် ဖြစ်စေ၊ စောင့်ကြည့် ခွင့်လွှတ်သင့်ပေသည်။ ။ ပြီးမှ ရိုးရာနှင့် ခေတ်မီနည်းစနစ်ကို ရောမွှေ၍ သူရို့အတွက် အသုံးတည့်သော အခြေအနေများကို ဖန်တီးပေးသင့်ပါသည်။ ။

ဥပမာလေးတစ်ခုကို ပြပါရစေ။

မနေ့က နံနက်စောစော ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်က ညဉ့်နက်မှ အိပ်တတ်သော်လည်း ထိုဝေလီဝေလင်းတွင် တစ်ရေးနိုးတတ်သည် ။ ရေသောက်ပြန်အိပ်၊ ရှစ်နာရီလောက်မှ ပြန်ထပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်သည် ။ ကျွန်တော် ရေထသောက်ချိန်တွင် တစ်အိမ်သားလုံး အိပ်နေကြမြဲဖြစ်သည် ။ ထိုနေ့ကတော့ ရေသောက်သေးပေါက်ပြီး အိမ်သာမှ ပြန်အထွက် အပေါ်ထပ်လှေကားရင်းတွင် အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ အသားညိုညို လူတစ်ယောက် မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေတာ ဘွားခနဲ မြင်ရသည် ။ ပထမတော့ တော်တော်ထိတ်လန့်သွားရသည် ။ ဖွဟဲ့... သူခိုးသူဝှက်လား၊ နာနာဘာဝလားပေါ့လေ။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲဆိုတော့ စောစောက ပြောသလို အိမ်သားတွေ အမြဲတမ်း အိပ်မောကျဆဲမို့ အိမ်သားတစ်ယောက်ယောက် မဖြစ်နိုင်။ ပြီးတော့ သူ့ရုပ်အင်္ဂါနှင့် ကိုယ်ထည်က ယောက်ျားတစ်ယောက်မှန်းသိသာသည် ။ အိမ်မှာ အရပ်ရှည်သော သားနှစ်ယောက်ရှိသော်လည်း ဆံပင်ရှည်များ မဟုတ်ကြ။ မှောင်ရီဝိုးတဝါး ဖြစ်သော်လည်း သားနှစ်ယောက်မဟုတ်မှန်း သိသည် ။ ထို့အပြင် အိမ်လည်လာနေကျ အိမ်မှာ ပင် ညအိပ် ညနေ နေတတ်သော သားတို့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်လည်း မဖြစ်နိုင်။ သင်းတို့ က သားတို့ နှင့် အပြိုင် ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ စာကျက်ကြ၊ တီဗွီဂိမ်း ကစားကြနှင့် နေဖင်ထိုးမှ အိပ်ရာက ထကြသူတွေမဟုတ်လား။

ဒါဖြင့် “သင်း” ဘယ်သူလဲ။

“ဟေ့... ဘယ်သူလဲ” မေးလိုက်တော့လည်း “ဒီး ဒီး ဒီး” ဟု လေကို အတွင်းသို့ စုပ်သွင်းသော ရယ်နည်းဖြင့် ရယ်လေသည် ။ ကျွန်တော့်မှာ

ဘာလုပ်ရမှန်း မသိပေ။ မရဲတရဲ။ သူ့အနားကပ်သွားတော့လည်း ညိုသောမျက်နှာအောက်ခြေက ဖြူဖွေးသောသွားများက ပြူးထွက်နေဆဲ။ ရုတ်တရက်သတိရပြီး အနီးက ခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်ရာ လှေကားရင်း မီးချောင်းလင်းသွားသည် ။ သည် တော့မှ သူသည် ကျွန်တော့်သား အငယ်ကောင် “ထိန်ထိန်သာ”၏ သူငယ်ချင်းမှန်း သေချာသွားပါသည် ။ သေချာသွားရတာက သူသည် အိမ်လာနေကျမဟုတ်သော်လည်း (တစ်ခါမျှမလာဖူးသေးပါ။) ကနေ့ခေတ် လူငယ်များ ၏ စတိုင်အတိုင်း ကိုယ့်အစုနှင့် ကိုယ် ဝတ်ပုံ၊ စားပုံ၊ နေပုံ၊ ထိုင်ပုံ အပြောအဆို ဟန်ပန်တွေ တူသောကြောင့် ဖြစ်သည် ။ သူသည် “ထိန်ထိန်သာ”၏ စတိုင်အတိုင်း ဖြစ်နေသည် ။

“သားလေးက ဖိုးစနေ ဘော်ဒါလား” ဆိုတော့ ရယ်ကျဲကျဲ အနေအထားဖြင့်ပင် ခေါင်းညိတ်သည် ။ “ဖိုးစနေ” ဆိုတာက “ထိန်ထိန်သာ”၏ ငယ်နာမည်ပါ။

“ကိုင်း ... ကိုင်း နော့ဖြင့်လည်း မျက်နှာသစ်၊ ကော်ဖီတို့ ၊ ဘာတို့ သောက်ချေ” ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော် အိပ်ရာပြန်ဝင်ပါသည် ။

* * *

ကျွန်တော် အိပ်ရာကနီးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားထိုင်ပါသည် ။ နံနက်စောစောကကိစ္စလည်း မေ့မေ့ပျောက်ပျောက် ရှိသွားပါပြီ။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ပြန်လာသောအခါ ထုံးစံအတိုင်း စာတစ်ပုဒ်ရေးရန် ထိုင်ပါသည် ။ ထိုအခါ “အေးဘုံ”သည် ကျွန်တော့်မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် လာထိုင်ပြီး “ကဲ ... စာမရေးခင် မနက်က အဖြစ်အပျက်ကလေးတစ်ခု ပြောပြမလို့ နားထောင်ပါဦး”ဟု ရယ်ကျဲကျဲ စကားဆိုပါသည် ။

“မနက်က ဝေလီဝေလင်း အေးဘုံအိပ်ရာကထပြီး အပေါ့သွားမလို့

အိမ်သာဘက်ထွက်တော့ လှေကားရင်းမှာ အရပ်ရှည်ရှည်၊ ဆံပင်ရှည်ရှည်နဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်၊ အဲ-ကောင်လေးတစ်ယောက် မှောင်ကြီးထဲ ကျောက်ရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်လို မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေတာတွေ့တယ်။ ဗြုန်းခနဲ တွေ့လိုက်ရတော့ အေးဘုံဖြင့် ရင်တုန်ပန်းတုန် လန့်လိုက်ရတာ”

ဟု ပြောပါသည်။ ။ ကျွန်တော်က အဖြစ်အပျက်ကို သိပြီးသားမို့ အလိုက်သင့်ရယ်မောလိုက်ရပါတယ်။ သို့သော် အေးဘုံအတွက်လည်း စိတ်ပူမိသည်။ ။ “အေးဘုံ” သည် ကျွန်တော့်ထက်ပင် သတ္တိကောင်းသူဖြစ်သော်လည်း လောလောဆယ်မှာ အကြီးစား ဗိုက်ခွဲစိတ်မှု လုပ်ထားရသဖြင့် သွေးက နည်းနည်းလန့်နေသည် မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူက ရယ်ရယ်မောမော စကားဆက်သဖြင့် ကျွန်တော်ကလည်း ထိုကိစ္စသိပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောရပါသည်။ ။

“တော်တော်နောက်တွဲ ကောင်လေးတွေ”

“ဘာပြုလို့ လဲ သား သူငယ်ချင်းပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဒီကလေးက အိမ်ကို တစ်ခါမှ လည်း အလည်မလာဖူးဘူး။ ညအိပ်ညနေလည်း အိမ်မှာ မနေဖူးဘူးလေ။ ဒီတော့ ပထမတော့ လန့်သွားတာပေါ့။ ခက်တာက သူ့ကို ဖိုးစနေ သူငယ်ချင်းမှန်း သိသွားလို့ မနက်စာစားဖို့ ဘာညာပြောပေမယ့် စကားလည်း ပြန်မပြောဘူး။ လှုပ်လည်း မလှုပ်ဘူး။ အဲဒီလှေကားရင်းမှာ ပဲ ငုတ်တုတ်ကြီး ရပ်နေတယ်။ အေးဘုံ အိမ်သာက ပြန်ထွက်လာတော့လည်း အဲဒီအတိုင်း ငူငူကြီး ရပ်လို့ ”

“အေး... ကိုယ်နဲ့ တွေ့တော့လည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါဆို ကိုယ်အိပ်ရာက ထတဲ့ အချိန်မတိုင်ခင်ထဲက အဲဒီနေရာမှာ ရပ်နေပုံပဲ”

“ပထမတော့ အေးဘုံလည်း ကောင်လေး ကြောင်များ

နေသလားပေါ့လေ။ ဒါနဲ့ အခန်းထဲကနေ မအိပ်သေးဘဲ ချောင်းကြည့်
တော့လည်း ပုံစံမပျက်ဘဲ ရပ်နေလေရဲ့ ”

“နော့ ... ခုတော့ရော”

“ဖိုးစနေတို့ ၊ ရွှေကျီးတို့ နဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထွက်သွားလေရဲ့ ”

“ဘာထူးခြားသေးလဲ”

“မထူးပါဘူး။ သူရို့ သူငယ်ချင်းကျတော့ ရယ်လို့ ၊ မောလို့ ဟီလာတို
က် နောက်ပြောင်ပြီး မနက်စောစောက ဘာမျှမဖြစ်ခဲ့သလိုပါပဲရှင်”

* * *

ကလေးတွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတော့ ကျွန်တော်က ခေါ်
ယူမေးမြန်းရလေသည် ။

“သားနည်မည်က ဘယ်သူလဲ”

“ဆီနီဂေါ”

“ဟေ...”

“အိမ်နာမည်ပါခင်ဗျ။ သူငယ်ချင်းတွေက နာမည်ပြောင်ပေးထား
တာခင်ဗျ”

“ထားပါတော့ကွယ်။ သားက ဦးသုမောင်တို့ အိမ်ကို တစ်ခါမှ မရော
က်ဖူးဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ”

“ညက အိမ်မှာ အိပ်တယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ ဖိုးစနေနဲ့ အတူအိပ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

“ဟာ... မင်းတို့ သုံးယောက် ခုတင်သေးသေးလေးမှာ ဘယ့်နှယ်လုပ် အိပ်သလဲ”

“ဖိုးစနေနဲ့ ရွှေကျီးက ခုတင်ပေါ်မှာ အိပ်ပြီး ကျွန်တော်က ခုတင် ဘေး ကြမ်းပြင်ပေါ် အိပ်တာပါ”

“ဟေ့ - ငါ့သားခုတင်ဘေး ကြမ်းပြင်က ညစ်ပတ်ပေရေနတာ ဘယ့်နှယ်အိပ်သလဲ။ စောင့်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်အုံးတွေကရော”

“မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ တမင်တကာ ညစ်ပတ်တဲ့ ကြမ်းပေါ် အိပ်တာပါ ။ စောင့်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးနဲ့ လည်း မအိပ်ရဘူးတဲ့ ခင်ဗျ”

“ဟာ ... ဘယ်ကောင်က မအိပ်ရဘူးပြောတာလဲ။ ဖိုးစနေလား၊ ဖိုးသောကြာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဗေဒင်ဆရာက ပြောတာပါ”

“ဟေ...”

ဇာတ်ကြောင်းစုံကို ရှင်းရသော်။ တမြန်နေက သူရို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု အိမ်မှာ ဖိုးစနေ ဦးဆောင်ပြီး လုပ်နေတဲ့ တီဗွီဂိမ်းဆိုင်ကို လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ ဗေဒင်သွားမေးကြသတဲ့ ။ သည် လိုနှင့် ရည်စားကိစ္စ၊ စာမေးပွဲကိစ္စ စသည် ဖြင့် လူငယ်တို့ ဘာဝ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဗေဒင် အပျော်တမ်း မေးကြပါသည် ။ ထိုသူငယ် “ဆီနီဂေါ” အလှည့်သို့ရောက်သောအခါ (သူကလည်း ဗေဒင်ယတြာ ယုံကြည်ပုံရ၏။) စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ဘဝရှေ့နောက်ကိစ္စတွေ မေးလေရာ “ခန္ဓာပျက်ကိန်း” မြင်တယ် ဟု ဗေဒင်ဆရာက ဟော လိုက်လေသည် ။ ခများမှာ အတော်ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့သွားရှာပါသည် ။ အသက်အန္တရာယ်ရှိသည် ဆိုပါစို့...။

“အဲဒါ ဆရာကြီးက မင်းတစ်ခါမှ မရောက်ဖူးတဲ့ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ

တစ်ညပြောင်းအိပ်ရမယ်။ အိမ်ရှင်တွေ မသိအောင် တိတ်တိတ်အိပ်ရမယ်။ အိပ်ရာ ခုတင်နဲ့ မအိပ်ရဘူး။ ဖုန်တွေ၊ သဲတွေရှိတဲ့ ကြမ်းပြင်မှာ ဒီအတိုင်းအိပ်ရမယ်။ စောင်၊ ခြင်ထောင်၊ ခေါင်းအုံးနဲ့ မအိပ်ရဘူး။ ပြီးတော့ မိုးမလင်းမချင်း ဝစီပိတ်နေရမယ်။ ဝစီပိတ်ဆိုတာ စကားမပြောရဘူးပေါ့ ဦးသုမောင်ရယ်”

“ဪ ... ဟုတ်လား။ ဝစီပိတ်ဆိုတာ စကားလုံးဝမပြောရဘူးလား”

“အဲဒါ ... ညက ဦးသုမောင်ကို အသိမပေးမိတာရော၊ မနက်က လှေကားရင်းမှာ ရပ်နေမိတာရောအတွက် သားတောင်ပန်းပါတယ်”

“မလိုပါဘူး သားရယ်။ မင့်ဟာက ဗေဒင်စည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်ရတာကိုး.... ”

“ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဦးသုမောင် မနက်က လန့်သွားတာကို တောင်းပန်တာပါ”

“ဟာ ... ဦးသုမောင်က ဒါလောက် မလန့်ပါဘူး။ မင်းတို့ ဒေါ်လေးအေးဘုံက နာလန်ထစမို့ သူ့သာ စိုးရိမ်မိတာပါ”

“ဟီး ... ဟီး အန်တီအေးဘုံက ဒါလောက် လန့်ပုံမရပါဘူး”

လူငယ်လေးတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်ဖြစ်သောကြောင့် ရှက်မိပါသည်။ သို့သော် လူကြီးရှက်တော့ ရယ်ဆိုတာလို...

“ဟေ့ ... အန်တီ မခေါ်နဲ့ ကွာ။ ဒေါ်လေးခေါ်”

ဟု အထက်စီးဖြင့် အရှက်ပြေစကား လွှဲလိုက်ရပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်၏ စာစုထိပ်စပိုင်းတွင် ရေးခဲ့သလို ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုအား အစွန်းရောက် ယုံကြည်သော ပညာတတ် ခေတ်လူငယ်လေးတွေ သည် လိုပဲ စုန်းပြူး ရှိနေပါသည်။ သည် အတွက် ကျွန်တော် ချက်ချင်းကြီး သူ ရို့ကို သိပ္ပံနည်း၊ လက်တွေ့နည်း ခေတ်မီ အတွေးအခေါ်ဘက်သို့ ဆွဲမယူ ပါ။ နောင် တဖြည်းဖြည်း ရှင်းပြရင်း လိုရာလမ်းမှန်သို့ ခေါ်ဆောင်သိမ်း သွင်းရပါမည်။ ခုနှယ်တော့ “ဆီနီဂေါ” ကို သူ့သဘောအတိုင်း ထားလို က်ပါသည်။ ဆီနီဂေါက ယဇ်ပူဇော်နေတာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်တော်ဆို ခဲ့သလို ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို ထိန်းသိမ်းထားတာ တစ်ခုကလေးမျှနှင့် ပ င် ကျေးဇူးတင်ရပါဦးမည်။ သူ့ကို သိမ်းသွင်းဖို့ နည်းလမ်းကောင်းလည်း အသင့်ရှိနေပါသည်။ အခြား မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဗေဒင် လက္ခဏာ၊ ယတြာကို အလွန်ယုံကြည်သလို ပြုမူပြီး ယတြာချေရာတွင် “ဘုရားယတြာ”၊ “တရားယတြာ”၊ “သံဃာယတြာ” စသော ဘာသာရေး လုပ်ခိုင်းသော ခေတ်မီယတြာချေခြင်းဖြင့် အစားထိုးပေးရန် ဖြစ်ပါသ ည်။

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ လပြည့်ဝန်းမဂ္ဂဇင်း။

* * *

ထိုအနမ်း

အကယ်ဒမီ ချိုပြုံးကို အကယ်ဒမီ သုမောင်က အကယ်ဒမီပေးပွဲတွင် ဖက်နမ်းသည် မြင်ကွင်းအား ပရိတ်သတ်အတော်များများက သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။ အကယ်ဒမီပေးပွဲကို မြန်မာ့ရုပ်သံနှင့် မြဝတီရုပ်သံတို့ မှ တိုက်ရိုက်ရော၊ သီးသန့်ပါပြသခဲ့ရာ ထိုအနမ်းမြင်ကွင်းကို မြန်မာပရိသတ်အပြင် ကမ္ဘာ့ပရိသတ်ပါ တွေ့ခဲ့ကြရလေသည်။ ။ (MR TV-4 ကလည်း ပြသသောကြောင့် ။) သို့သော် ကျွန်တော့် ပရိသတ်ကမူ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်၍ ကျွန်တော်အား ပြစ်တင်ရှုတ်ချခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ အကြောင်းမှာ ၁၉၈၂ ကျွန်တော်၏ အနမ်းသည် သန့်ရှင်းသော မောင်နှမအနမ်းဖြစ်မှန်း သိကြသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။ ဆိုကြပါစို့။ ကျွန်တော့်နှာခေါင်းသည် ရိုးသား၏ ဟု ။

ကောင်းပါပြီ။ တဆက်တည်းပင် “ရိုးသားစွာ” ဖော်ပြရန်ရှိသည် မှ ... ကျွန်တော်သည် မနူးမနပ် မင်းသားဘဝဆီက တဏှာပေမစိတ် နိုးကြွကာ ချိုပြုံးအား ဖက်ယမ်းနမ်းရှုပ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။ ဝန်ခံရလျှင် အရက်မူးနေသောကြောင့် ဖြစ်၏။ သို့သော် မအောင်မြင်ချေ။ ။ အကြောင်းမှာ လည်း အရက်မူးနေသဖြင့် နှာခေါင်းတားဂက် ပစ်မှတ် လွဲသွားသောကြောင့် ပင်တည်း။ စကားချပ်အဖြစ် ပြောရန်ရှိသည် မှာ သူရာမေရယ မခိုင်လျှင် ကာမေသုလည်း ဖြစ်တတ်၏။ သို့သော် လက်ခု

ပံသံသည် နှစ်ဖက်တီးမှ မြည်သောသဘောအတိုင်း ချိုပြုံး
ဘက်ကလည်း မလုံခဲ့ပေ။ သူ ကျွန်တော့်အပေါ် ပြစ်မှားစိတ် ရှိ မရှိ မသိ
ရသော်လည်း သူ၏ ထိုစဉ်ကအလှအပနှင့် လည်ပင်းခြေရင်းထိပေါ်
သော ဂျင်းဂျာကင် လည်ဟိုက်က ကျွန်တော့်အား မြူဆွယ်ခဲ့ပါသည်။ ။
ရှာရှာဖွေဖွေပင်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ရင်ညွန့်ဆီက မှဲ့ တစ်လုံးကို မြ
င်ဖြစ်အောင် မြင်ခဲ့သေးတော့၏။ မှဲ့ အနီလား၊ အညိုလား၊ အနက်လား
တော့ ခုချိန် မမှတ်မိတော့ပေ။

တကယ်တော့မူ အန်တီချိုသည် ကျွန်တော့်အပေါ် ရိုးသားစွာ ချစ်ခဲ့
လေသည်။ ။ မောင်ငယ်တစ် ယောက်လို ချစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။
စောစောက ပြောသော ကျွန်တော် သူ့ကို ဖက်နမ်းရန် ကြိုးစားခဲ့ ပြီး
မကြာခင်မှာပင် နယ်သီချင်းဆိုပွဲတစ်ခု၌ တည်းခိုအိမ်မှာ နှစ်ယောက်
တည်းရှိနေကြတုန်း သူက“ဗလရယ် နင့်ကိုငါ ပြစ်မှားလို့ မရဘူး” ဟု
ပြောင်ကြီးပြောခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်၏။ (ထိုအကြောင်း ရုပ်ရှင်
မဂ္ဂဇင်းမှာ စာတစ်ပုဒ် ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ။)

ထို့နောက် ကျွန်တော်သည် အရက်သမားဘဝနှင့် ပင် ကာမေသုကိစ္စ
ကို ဆင်ခြင်သွားနိုင်ပါသည်။ ။ အမူးပါးဖြစ်သွားသည် ဆိုကြပါစို့။ အရက်
သောက်ပြီးဆိုကတည်းက သီလတစ်ပါး ပျက်သွားပြီ ဖြစ်သော်လည်း ကျ
န်သီလလေးပါးကိုမူ ကျွန်တော်တတ်နိုင်သလောက် ထိန်းပါသည်။ ။ အ
ထူးသဖြင့် ကာမေသု၊ ဒုတိယ ဦးစားပေးက ပါဏာတိပတ် သူသက်သ
တ် ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ အဖော်အပေါင်း နှင့် စားကြသောက်ကြသော
အခါ ငါးရှဉ့်လိုမျိုးစားတတ်ရာ ငါးရှဉ့်ဆိုသည် မှာ အရှင်လတ်လတ်ကို
ခေါင်းဖြတ်၊ ရေနွေးဖျောရသည် မို့ သိသိကြီးနဲ့ စားမိခဲ့တတ်လေသည်။ ။
အဒိန္နာ...သူ့ဥစ္စာကိုကား ငယ်ကတည်း က မကျူးလွန်တတ်သဖြင့် အ
ရေးတစ်ယူ ပြောဖွယ်မရှိပေ။ အဲ တခြားသူတွေတော့မသိ၊ ကျွန်တော်မူ

ကား မုသားကို အရက်သောက်လျှင် ဘယ်တော့ကမှ မပြောသဖြင့် ကျွဲခိုးပေါ်ရပေါင်း မနည်းတော့ပေ။ မည်သို့ပင် ကာကွယ်လျှောက်လဲ သော်လည်း အရက်သောက်လျှင် ကျွန်တော်ဂျီကျတတ်သည် ကား သေ ချာပါသည် ။ ကျွန်တော့်မို့လို့ သည်းခံရသူလည်း မနည်းတော့ပေ။ ထိုအ ထဲတွင် ချုံပြီးလည်း ပါခဲ့ပြန်လေသည် ။ ဘာကြောင့် များ ထိုမင်းသမီးနှင့် ချည်း ထိပ်တိုက်ဆုံနေခဲ့ရကြောင်း စဉ်းစားမရပါချေ။

တစ်ခါသား မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက် “ဒေါင့်ကြီး” ဆိုသော ရွာကြီး၏ အ လှူတစ်ခုသို့ သီချင်းဆို ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ချုံပြီးလည်း ပါလေ၏။ ထုံးစံအ တိုင်း နောက်ဆုံးမှ ဆိုရသော ကျွန်တော်သည် တည်းခိုအိမ်သို့ မိုးလင်းခါနီးပြန်ရောက်သောအခါ ကျန်အဆိုကျော်အားလုံး အိပ်မောကျ နေကြလေပြီ။ ထိုအထဲ ချုံပြီးလည်း ပါလေရာ သူသည် စောင်နံငယ်ပိုင်း ကို ခေါင်းမီးခြုံ၍ အိပ်နေလေ၏။ စောင်က သေးသေး ဖြစ်လေရာ သူ၏ ခြေသလုံးထက်ဝက်မှ ခြေဖျားအထိ ပေါ်နေလေ၏။ ချုံပြီး၏ အသားအ ရေမှာ အလွန် လှပဖြူဝင်း၏။ အထူးသဖြင့် သူ့ခြေချောင်း၊ လက်ချောင်း များ အလွန်လှ၏။

ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်တော်မှ မဟုတ်၊ ကျွန်တော့်မိန်းမ အေး ဘုံကပင် ထောက်ခံချက် ပေးခဲ့ပါသည် ။ အဲ...ထိုခြေထောက်ကို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက် မြင်ရလေလျှင် ငမူးပါး ကျွန်တော်သည် မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ကုန်းကိုက်မိလေတော့သည် ။ အရင်ကလိုမျိုးဖြင့် နမ်းရှုပ်မိမည် ဖြစ်ပါသည် ။ ထိုနံရောအခါ ချုံပြီးသည် ကျွန်တော့်လည်ပင်းကို ထည့်စပြီးလျှင် ခုနစ်အိမ်ကြား၊ ရှစ်အိမ်ကြား(ယောက်ျားလို) ဆဲရေးတိုင်းထွာပါတော့သည် ။ သူဆဲလျှင် ဘာကြောင့် ယောက်ျားလိုဆဲ မှန်း မသိရပေ။

ထိုစဉ်ကလည်း မူးနေသော ကျွန်တော့်အား မချို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့ပါသည်။ ။ အင်း... ကျွန်တော့်လို မောင်ငယ်လူဆိုးလေး မပြောပါနဲ့ တော့။ မချို့ပြီးဆိုတာက သူ့အိမ်ရေစက်ခိုးသည့် သူခိုးတောင် ဖမ်းမိလို့ ထောင်ကျသွားတော့ ထောင်ဝင်စာ သွားတွေ၊ စားသောက်စရာတွေ ပုံမှန်ပို့၊ ကျန်ရစ်သူ မိသားစုကိုပင် ထောက်ပံ့နှင့် ဘယ်လိုတရားလိုမှန်း မသိနိုင်သော မင်းသမီး ဖြစ်၏။ ထိုမျှ ခွင့်လွှတ်တတ်ပါပေ။ ထို့ကြောင့် လည်း သူ့ခြေသလုံး ကျွန်တော် ကုန်းကိုက်သောကိစ္စသည် နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် ရယ်စရာ၊ မောစရာသဘော ဖြစ်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့နောက်ပိုင်း သူနှင့် ကျွန်တော် မောင်နှမ မကျ။ သူငယ်ချင်းမက နေလာခဲ့ကြရာ စောစောက ပြောသောသူအကယ်ဒမီ(တတိယအကြိမ်) ရသောနှစ်တွင် ဆုပေးပွဲ၊ လူဗိုလ်ပုံအလယ်တွင် ကျွန်တော် က သူ့ကို ဖက်နမ်းရာတွင် ကျွန်တော့် နှာခေါင်းရော၊ သူ့ပါးပါး ရိုးသားနေပါတော့သည်။ ။ အသက်အရွယ်တွေလည်း ရနေကြပြီဖြစ်ရာ နံဘေးရှိနေသော ပရိသတ်သည် လည်းကောင်း၊ ရုပ်မြင်သံကြားမှ မြင်လိုက်ကြရသော ပရိသတ်သည် လည်းကောင်း ကျွန်တော့်အား ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ။ ထိုအနမ်းသည် လည်း နိုင်ငံကျော်အနမ်း ဖြစ်သွားရပါတော့သည်။ ။

ကျွန်တော်၏ နှာခေါင်းအကြောင်းပြောပြီးသောအခါ ချို့ပြီး၏ ပါးအကြောင်းဆက်ရန် လိုလေသည်။ ။ ငရုတ်ကျည်ပွေ့ရှိလျှင် ငရုတ်ဆုံရှိမှ သင့်တော်မည် မဟုတ်ပါလား ကောင်းပါပြီ။ လူတကာ စွဲမက်အပ်သော ပါးချိုင့်ကြီးများ ရှိသည့် ချို့ပြီး၏ ငရုတ်ဆုံပါးပြင်...။

သူ့ပါးကို အဘယ်ယောက်ျား သူ၊ ငါတွေ ဘယ်နှကြိမ် နမ်းခဲ့ပြီးကြောင်း ဘယ်သူသိပါမည်နည်း။ သူ့ကိုယ်သူပင် သိနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မှတ်ထားတန် ကောင်းသောကိစ္စလည်း မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော်နှင့် သူ နှစ်

ယောက်တည်းအတွက်မူ မှတ်ရလွယ်ပါသည်။ ။ နှစ်ကြိမ်နိမ့်၊ တစ်ကြိမ်
မိ မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ကျွန်တော်နှင့် ပတ်သတ်ပြီး သူ့ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်
က လူရှေ့သူရှေ့ အားပါးတရ ဖက်နန်းတာကို ကျွန်တော် မျက်မြင်ကိုယ်
တွေ့ ကြုံဖူးလေသည်။ ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် နန်းရတာ မဟုတ်သော်လည်း
ကိုယ်တွေ့ကြုံရသောကြောင့် မှတ်မှတ်ထင်ထင်ကြီး ဖြစ်နေလေသည်။ ။ အဖြစ်အပျက်သည် ကား...

* * *

တစ်ခါသော် ကျွန်တော့်မိန်းမ အေးဘုံ၏ အစ်မတစ်ယောက်၏ လင်၊
ကျွန်တော်နှင့် မယားညီအစ်ကို တော်စပ်သူသည် ယာဉ်တိုက်မှုတစ်ခု ဖြစ်
လေ၏။ သူက မော်တော်ကားနှင့် ဖြစ်ပြီး တိုက်မိတာက မော်တော်ဆို
င်ကယ် ဖြစ်၏။ တိုက်မိတာဆိုတာထက် သူမှားကိုယ်မှား ဘေးချင်းပွတ်
မိခြင်းသာ ဖြစ်၏။ မည်သို့ပင်ရှိစေ... ကားနှင့် ဆိုင်ကယ်ဆိုတော့ ကား
အရှုံးပေါ့။ ဆိုင်ကယ်သမားက လမ်းပေါ် လဲကျသွားပြီး ဖင်ပွန်းသွား၏။
ခြေခေါက်သွား၏။ ဒဏ်ရာ မပြင်းချေ။ သို့သော် ထုံးစံအတိုင်း ကျေရာ
ကျေကြောင်း လုပ်ရတော့၏။ ဆေးခန်းပြ၊ ရဲစခန်းသွား စသည် ဖြင့်။ သို့
သော် ထုံးစံအတိုင်း ကျေရာကျေကြောင်း လုပ်ရတော့၏။ ဆေးခန်းပြ၊ ရဲ
စခန်းသွား စသည် ဖြင့်။ သို့သော် မပြီးချေ။ ထို ဆိုင်ကယ်ဆရာမှာ ဘယ်
သူဘယ်ဝါတော့မသိ။ ကျွန်တော့်မယားညီအစ်ကိုအပေါ် အထက်စီးမှ
ဆက်ဆံ၏။ လျော်ကြေးနှင့်နင့်နာနာ တောင်း၏။ မရလျှင် ဘာလုပ်မည်၊
ညာလုပ်မည် ဖိမ့်၏။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော်က လိုက်လံတောင်းပန်ရာ
ကျွန်တော့်ကို မြင်မြင်ချင်း အချိုးပြောင်းသွားတော့၏။

“ဟာ... မင်းသားကြီးပဲ၊ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပေးရမှာ ပေါ့”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ။ လိုအပ်တာရှိလည်း ပြောပါ”

“ဟာ... အတော်ပဲဗျာ။ ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့ ဘီယာဆိုင်မှာ အထူးပွဲရှိတယ်။ သီချင်း တစ်ပုဒ်လောက် လာချီးမြှင့်ပါလား”

ဟိုက်။ ကျွန်တော်သည် ကျေးလက်တောရွာမှာ ဖျာခင်းကြည့်ရသော ပွဲမျိုးမှာ ပင် သီချင်း အခမဲ့ဆိုပေးဖူးသော်လည်း ဘီယာဆိုင် မဆိုချင်ပေ။ အချို့ ညကြေးပေး ဆိုခိုင်းတာတောင် မဆိုဖြစ်။ အဓိကအကြောင်းမှာ ကျွန်တော်က အရက်အခံရှိသူမို့ ပြန်သောက်မိမှာ စိုးသောကြောင့် ။ သို့သော်...။

“မျက်နှာမကြောင်ပါဘူးဗျာ။ ဒီည အထူးအစီအစဉ်မှာ ဆိုမှာ က အယ်ဒမီချုံပြီးပါ။ ဒီတော့ မင်းသားကြီးအနေနဲ့ ဧည့်သည် အဖြစ်ဝင်ပြီး စုံတွဲဖြစ်ဖြစ် ဝင်ဆိုပေါ့”

နောက်ဆုံး ရွှေမရိုး၊ ရွှေမယားညီအစ်ကို မျက်နှာများကိုထောက်ပြီး သဘောတူလိုက်ရတော့၏။ လျော်ကြေး သက်သာသွား မနည်းဘူးပေါ့။ ကျွန်တော်ရမည့် ညကြေးနှင့် ထေလိုက်ရုံပေါ့။ သို့သော်... ဟိုရောက်သောအခါ ကျွန်တော့်မှာ စင်ပေါ်မှ မဆင်းရတော့ပေ။ နောက်တစ်ပုဒ်၊ နောက်တစ်ပုဒ်၊ နဂါးနီ ဆိုပြပါဗျို့။ ချစ်မိုးကြီး၊ ပန်းတွေနဲ့ ဝေ။ သို့သော် မတတ်နိုင်ချေ။

ချုံပြီး ရောက်လာသောအခါမှ သက်သာသွားတော့၏။

ချုံပြီး စောစောကပြောသလို သူခိုးတောင် ထောင်ဝင်စာသွားတွေ သော ကရုဏာရှင်ပါလို့ ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သည် ချုံပြီးကို အားကိုးရတော့၏။ ဟိုဆိုင်ကယ်ဆရာနှင့် ချုံပြီးနှင့် မိတ်ဆက်ပေးရမည်။ ဟိုလူကလည်း (ဘာ ရာထူးမှန်းတော့မသိ) ဆိုင်ရှင်လိုလို၊ ဒါရိုက်တာလိုလို အခန့်သား စတိုင်ပေးတော့၏။ မချုံဆိုတာကလည်း အ,တီး၊ အ,တဆို

တော့ သူတော်ချင်းချင်း သတင်းလွေ့လွေ့ ပေါင်းဖက် တွေ့ကြလေတော့
၏။ ဟိုလူက အထင်ကြီးအောင် လုပ်တတ်သော အစားမျိုးထဲက ဖြစ်သ
လို၊ ကျွန်တော်တို့ ချုံပြီးကလည်း လူတစ်ယောက်ကို အထင်ကြီးလွယ်
တတ်ပေရာ...။

ချုံပြီးသည် သီချင်းပုဒ်ရေများ စွာကို ဆိုပေးရှာပါသည် ။ လိုအပ်သ
ည် ထက် ပိုပြီးလည်း မြူးမြူး ကြွကြွ တရှိုက်ဖိုဖို ဆိုပေးပါ၏။ ကျွန်
တော့်မျက်နှာ၊ အေးဘုံမျက်နှာအပြင် အေးဘုံ၏ အစ်မလင်မယား
မျက်နှာပါထောက်ပြီး လောကဝတ်ချော်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဟိုလူသည် အူမြူး
လွန်သွားပုံရသည် ။ စင်ပေါ် တက်လိုက်၊ အောက်ဆင်းလိုက်၊ ပန်းကုံး
တွေရော၊ သရဖူတွေ၊ စလွယ်တွေပါ အကုန်လုံး ချုံပြီးတစ်ကိုယ်လုံးမှာ
စွပ်လေ၏။

ဤသို့ဖြင့်... ဆိုင်ကယ်တိုက်မှု လျော်ကြေးကိစ္စသည် ထိုညက အော
င်မြင်စွာ ပြီးဆုံးသွားပြီ ထင်ရသော်လည်း ...

နောက်နေ့နံနက် စောစောတွင် တယ်လီဖုန်းနှစ်ကြိမ် ကျွန်တော့်ထံ
ဝင်လာပါသည် ။ ပထမအကြိမ်က အေးဘုံအစ်မဆီက...

“ကိုဗလရေ၊ ကိုဗလ သီချင်းတက်ဆိုပေးတာ အလကား အဖတ်မတ
င် ဖြစ်သွားရပြီ။ မနေ့ညက ဟိုလူက ဆိုင်ကယ်ဖိုးရော၊ လူဒဏ်ရာရတဲ့
အတွက်ရော သိန်းချီတောင်းလို့ ပေးလိုက်ရတယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှ
င်....”တဲ့ ။

ဒုတိယတယ်လီဖုန်းက ပိုဆိုးသည် ။ ချုံပြီးဆီက-

“ဟဲ့...ကောင် ဗလောင်ကီး...နင်ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ။ ငါ့မှာ နင်တို့
မျက်နှာနဲ့ သေအောင် သီချင်းဆို လိုက်ရတာ”

“ကျွန်တော် ဘာလုပ်လို့ လဲဗျာ”

“ဟဲ့...နင့်ဆိုင်ကယ်သမားက ညက မူးမူးရူးရူးနဲ့ ငါနား တဝဲဝဲလုပ်
နေတာ။ လက်ကလည်း သရမ်းသေးတယ်။ ငါက နင်တို့ မျက်နှာနဲ့
သည်းခံလိုက်တာ”

“မမ အနမ်းခံလိုက်ရသေးလား”

“ဟေ့...ငါ့ဘာအစားများ မှတ်လို့ လဲ။ ဗလောင်ကီးရဲ့ ...”

၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊ ရယ်စရာမဂ္ဂဇင်း

* * *

ပူးတွဲမျိုးဆက်သစ်

တစ်လောက လူငယ်လေးတစ်ယောက် အိမ်ရောက်လာတယ်။ တယ
ဉ်တကျေးနဲ့ ရိုးရိုးကလေးပါ။ ရုပ်ဖမ်းကြည့်တော့ မြင်ဖူးသလိုလို ရှိပါတ
ယ်။

“ပြောပါကွယ်”

“ကျွန်တော်က ဦးဆွေတင့်ရဲ့ သားပါ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ဒီရုပ်ရည်မျိုး မြင်ဖူးတယ် ရှိနေတာ”

“ရှုမဝဦးကျော်က ကျွန်တော့်အဘိုးလေ”

“ဟုတ်ပါပြီကွယ်။ သိပါပြီ”

“ပြောပါဦး။ ဦးသုက ဘာကူညီရမှာ လဲ”

“ဖိုးသောကြာနဲ့ ကားချိတ်ချင်လို့ ပါ”

“အေးအေး ... ဖိုးသောကြာ ခေါ်ပေးမယ်”

ပြီးတော့ သူတို့ လူငယ်ချင်း ဧည့်ခန်းထဲဝင်ပြီး အလုပ်ကိစ္စ
စကားပြောကြတယ်။ ကျွန်တော် တစ်လုံးမှ ဝင် မပါဘူး။ ဒါက သားနဲ့
ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ သို့သော် ရှုမဝဦးကျော်ရဲ့ မြေး၊ ဒါရိုက်တာ မောင်ဆွေတ
င့်ရဲ့ သားဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားပြီး အတွေးတွေက ဟိုးအတိတ် ကျွန်

တော် ရှုမဝမှာ ပင်တိုင်ရေးနေတုန်း နှစ်ပေါင်း ၃၀ လောက်ဆို ပြန်ရောက်သွားပါတယ်။ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှာ ဝတ္ထုတိုပို့တိုင်း ပါဖို့ ဆိုတာ ဧရာမအခွင့်အရေးကြီးပါ။ ဒီလိုပြောလို့ ရှုမဝဦးကျော်ရဲ့ သူငယ်ချင်း၊ ဦးသာဓုရဲ့ သားမို့လိုဆိုပြီး အခွင့်အရေးပေးခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ရဲ့ ပထမဆုံးဝတ္ထုတို ငယ်အိပ်မက်ကို ရှုမဝပို့တော့ ကျွန်တော့်အဖေ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ အသိမပေးခဲ့ပါဘူး။ အဖေ့ကြောင့် စာမူရွေးတယ် ဖြစ်မှာစိုးလို့ ပါ။ ဒါပေမဲ့ စာကောင်းရင် ရွေးတဲ့ ရှုမဝရဲ့ မူအတိုင်း ကျွန်တော့်ဝတ္ထုတိုလေး ရွေးပြီး ရှုမဝစင်ပေါ် တင်ပေးခဲ့ပါတယ်။

တကယ်က ရှုမဝဦးကျော်နဲ့ အဖေ သာဓုတို့ က ကျွန်တော်မမွေးခင်ကတည်းက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပါ။ ဦးကျော်က အယ်ဒီတာ၊ အဖေက စာရေးဆရာ။ သိပ်ချစ်ကြလို့ လား မသိပါဘူး။ ခဏခဏလည်း ရန်ဖြစ်ကြတာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကြုံဖူးပါတယ်။ (ဆရာသော်တာဆွေလည်း ဆောင်းပါးထဲ ထည့်ထည့်ရေးပါတယ်။) အဖေနဲ့ ဦးလေးကျော် တူတဲ့ အချက်က အရက်လုံးဝမသောက်ဘဲ စီးကရက်အလွန်အကျွံ သောက်ကြတာပါ။ ဒီလိုနဲ့ ချစ်လိုက်ကြ၊ ရန်ဖြစ်လိုက်ကြနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက်တို့ လှပစွာပေါင်းစည်းနေခဲ့ကြတာ နှစ်ဦးစလုံး ကွယ်လွန်ကြသည် အထိပါပဲ။ ဦးလေးကျော်ကလည်း တစ်ခုခုပြောရင် “သာဓု” အကြောင်း မပါမပြီးသလို အဖေကလည်း စာရေးတိုင်းလိုလို “ရှုမဝကိုကျော်” ဆိုတာကို ထည့်ထည့်ရေးပါတယ်။

ထူးထူးခြားခြား အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကတော့ အဖေဟာ စာပေနယ်ကနေ ရုပ်ရှင်နယ်ကူးတော့ ချက်ချင်းအောင်မြင်ခဲ့တာကြောင့် (မင်းသမီးမြတ်မွန်လည်း တစ်ရှိန်ထိုး နာမည်ကြီးသွားတာမို့) တစ်ခါသားမှာ ဦးလေးကျော်က သူ့တူနဲ့ မြတ်မွန်တွဲဖက်ပြီး ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားရိုက်ပေးဖို့ အဖေ့ကို အပ်နှံပါတယ်။ အဖေကလည်း လက်ခံပြီး

ရိုက်ကူးပေးပါတယ်။ ပြဿနာက မင်းသားသစ်ခများမှာ စူပါမင်းသမီးနဲ့ စရိုက်ရတော့ ရှက်တာ၊ ကြောက်တာတွေ ပေါင်းပြီး အိုက်တင်တွေအထိ ထိရတယ်။ အငေါ့ငေါ့ဖြစ်တော့တာပါပဲ။ ရုပ်ရှင်ရိုက်ရတာ အဆင်မပြေဘူး ဆိုတော့။ ဒီမှာ တင် အဖေက...

“ကိုကျော် ခင်ဗျားလူနဲ့ တော့ မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ မြင်နေတာက ဟောဟိုမှာ “ကလက်ရိုက်” “မှတ်တမ်းတင်” နေတဲ့ လည်ကုပ်တိုတို ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ ကောင်လေးကို မင်းသား တင်ရင်တောင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်တယ်” ဆိုပြီး ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောချလိုက်မိတော့တယ်။ ဒီမှာ တင် ဦးလေးကျော် ဒေါသပုန်ထတော့တာပါပဲ။

“ဒီမယ် ကိုသာဓု၊ ခင်ဗျားရိုက်ပေးမှ ကျုပ်လူ မင်းသားဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ကျုပ်ဘာသာ မင်းသားတင်ရိုက်မယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ် ဒီဇာတ်က ဘေးမှ လက်တွဲလို့ မဖြစ်တော့ဘူး” ဆိုပြီး အဲဒီဇာတ်ကား ဆက်မရိုက်ဖြစ်တော့ပါဘူး။ ထူးဆန်းတာက အဖေခိုမိတ်ဖတ်ခဲ့သလို လည်ကုပ်တိုတို ပြောင်စပ်စပ်နဲ့ “ကလက်ရိုက်” “မှတ်တမ်းတင်”နေခဲ့တဲ့ အခြေခံအလုပ်သမားလေးဟာ နောက်တစ်ချိန်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက်အောင်မြင်ခဲ့တဲ့ စူပါမင်းသားတစ်လက် ဖြစ်ခဲ့တော့တာပါပဲ။ သူလား “ဇော်ဝမ်း”ပေါ့။

နောက်တစ်ချက် ထူးခြားတာက ရှုမဝဦးလေးကျော်က မခံချင်စိတ်နဲ့ သူ့လူကို မင်းသမီးသစ် တစ်လက်နဲ့ တွဲဖက်စေပြီး ဇာတ်ကားတစ်ကားရိုက်ကူးခဲ့ရာ သူ့မင်းသားရော၊ မင်းသမီးအသစ်ပါ တစ်ရှိန်ထိုးနာမည်ကြီးသွားတော့တာပါပဲ။ သူတို့ ကတော့ “မောင်ယဉ်ထွေး”နဲ့ “ရှုမဝစမ်းစမ်းအေး” တို့ ပါပဲ။

ပြောချင်တာက လူ့ဘဝ အကွေ့အပြောင်းနဲ့ ကံတရားပါ။ ဘယ်

လောက် ထူးဆန်းသလဲဆိုရင် အဖေမှတ်ချက်ပြုတဲ့ အခြေခံအလုပ်သမားလေးဟာ ဇော်ဝမ်းဆိုပြီး နာမည်ကြီးခဲ့သလို မောင်ယဉ်ထွေးလည်း သူ့အဆင့်နဲ့ သူ မင်းသားတစ်လက် ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက ဦးလေးကျော်တင်တဲ့ မင်းသမီးသစ် စမ်းစမ်းအေးဟာလည်း ဂူပါမင်းသမီးတန်း ဝင်သွားတာ ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာက စောစောပြောခဲ့တဲ့ အဖေနဲ့ ဦးလေးကျော်တို့ ရိုက်ဖို့ အစီအစဉ်လုပ်ခဲ့တဲ့ ရွှေရင်သိမ်းသစ် ဇာတ်ကား မရိုက်ခင်မှာ သူတို့ကို အိမ်မှာ လေ့ကျင့်ပေးတော့ ရိုက်မယ့်မင်းသမီး ဂူပါမြတ်မွန်နဲ့ တွဲရမှာ မို့ “မောင်ယဉ်ထွေး”နဲ့ လေ့ကျင့်ဖက်အဖြစ် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို မြတ်မွန် ကိုယ်စားမရှိသုံး သုံးခဲ့တာပါ။ မင်းသမီးတင်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ အဲဒီမှာ အဖေနဲ့ ပြဿနာလည်း ပေါ်ရော အဲဒီကလေးမလေးကိုပဲ မထူးဘူးဆိုပြီး ဦးလေးကျော်က မင်းသမီးတင်လိုက်တာမှာ “စမ်းစမ်းအေး” ဆိုပြီး မင်းသမီးတစ်လက် ရုပ်ရှင်နယ်မှာ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးဖြစ်ပေါ်လာတာပဲ။ (ဟုတ်ပါတယ်။ ယနေ့ မိခင်ခန်းတွေ ဝင်ရိုက်နေတဲ့ အကယ်ဒမီ ရှုမဝစမ်းစမ်းအေးပါ။)

ဆိုကြပါစို့ရဲ့ ။ အဖေတို့ အသက်တွေရလာလို့ ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းကို တစ်ဖက်က ဆက်လုပ်ရာမှာ အောင်မြင်ပြန်တာပါပဲ။ နာမည်ကျော်ဆရာသိန်းသန်းထွန်းရဲ့ ဝတ္ထု ဘယ်ပန်းချီရေးလို့ မမီ ကို ရုပ်ရှင်ရိုက်ကူးရာမှ အလွန်ပဲအောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါရိုက်တာက မောင်ဆွေတင့်ပါ။ အဲဒီကာလတွေမှာ ဆရာသာဓုရဲ့ သားကြီး မောင်ဝဏ္ဏဟာလည်း ပထမဦးဆုံးဇာတ်ကား ကတ္တီပါဖိနပ်စီး၊ ရွှေထီး ဆောင်း ဆိုတဲ့ ပွဲဦးထွက်အနေနဲ့ အကယ်ဒမီရခဲ့ပြန်ပါတယ်။ (တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲ ပြောပါရစေ။ အဖေသာဓုဟာ ပွဲဦးထွက်ဇာတ်ကား ကကြီးရေကနဲ့ ဒါရိုက်တာအကယ်ဒမီ ရခဲ့သလို သူ့သား မောင်ဝဏ္ဏဟာလည်း ပွဲဦးထွက်ကားနဲ့ အကယ်ဒမီရခဲ့ပြန်ပါတယ်။ ရုပ်ရှင်သမိုင်းမှာ မှတ်တမ်းတင်ရမယ့် ကိစ္စဆိုပါတော့။) အစ်ကို

မောင်ဝဏ္ဏနဲ့ အစ်ကိုဆွေတင့်တို့ ကလည်း တကျက်ကျက်နဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမဲ့ နင်ပဲဆတော့ ရန်မဖြစ်ပါဘူး။ အတွေးအခေါ် အယူအဆအရ ဝိဝါဒ ရေးကွဲကြ၊ ငြင်းကြ ခုံကြ၊ ချစ်ကြခင်ကြ။

ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကိုဆွေတင့်ကတော့ အသက်အရွယ်ကွာခြားနေလို့ ပြဿနာမရှိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်က တရိတသေ ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်က အစ်ကိုဆွေ (မောင်ဆွေတင့်) ။ ကျွန်တော်က ပင်တိုင်ရေး စာရေးဆရာ “သုမောင်”။ ကျွန်တော်နဲ့ အစ်ကိုဆွေလည်း ချစ်ကြ၊ ခင်ကြပါတယ်။ စောစောကပြောသလို တကျက်ကျက်တော့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ ပြောချင်ပြန်တာလေးက “ဦးကျော်/သာဓု” အတွဲက ဆင်းလာတဲ့ မောင်ဆွေတင့်/မောင်ဝဏ္ဏ/ သုမောင်တို့ အတွဲဟာလည်း မျိုးဆက်သစ် စုံတွဲတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကိုပါ။ ဒါမျိုးက ရှားပါတယ်။ မျိုးဆက်သစ်ဆိုတာတွေ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ ရှိခဲ့ပေကြပေမယ့် မျိုးဆက်နှစ်ဆက်စလုံး စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်နဲ့ ဆက်နွှယ်ပြီး တကျက်ကျက်နဲ့ ချစ်ခင်နေလိုက်ကြတာ ကတော့ ထူးခြားချက်တစ်ရပ်ပဲ မဟုတ်ပါလား။ အမှန်ပါပဲ။ မြန်မာစာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်လောကမှာ ဖခင်လက်ထက်ကတည်းက သားသမီးတွေ လက်ထက်အထိ အနုပညာကို စိုက်လိုက် မတ်တတ်လုပ်ရင်း နှစ်အိမ်တစ်အိမ် မိသားစုတွေလို နေကြတာ အလွန်ရှားပါတယ်။

ဟော... တစ်ခါလာပြန်ပါပြီ။ “အစ်ကိုမောင်ဆွေတင့်”ရဲ့ သား (ယာယီ နာမည် “အောင်ကျော် ဆွေ” (“အောင်”က သူ့နာမည်၊ “ကျော်”က ရှုမဝဦးကျော်၊ “ဆွေ”က သူ့ဖခင် မောင်ဆွေတင့်) ဆိုပြီး ဒါရိုက်တာ ထလုပ်တယ်။ ဟုတ်ပါ။ ဤစာစုထိပ်ဆုံးမှာ ဖော်ပြခဲ့တဲ့ လူငယ်လေးပါ။ သူကလေးက ပြည်ပမှာ အလုပ်လုပ်နေတာပါ။ ငွေကြေးစုဆောင်းမိလို့ မြန်မာပြည်ပြန်ပြီး အဘိုးလက်ငုတ် ဖခင်လက် ရင်း ရုပ်ရှင်နယ်ထဲဝင်လာ

တာပါ။ ဟော... သူကလည်း သူရိုက်မဲ့ဇာတ်ကားမှာ မင်းသားစဉ်းစား
တော့ ဆရာသာဓု (သူ့အဘိုး ရှုမဝဦးကျော်ရဲ့ သူငယ်ချင်း) မောင်ဝဏ္ဏ/
သုမောင်တို့ ရဲ့ မိတ်ဆွေ (သူ့အဖေ မောင်ဆွေတင်ရဲ့ မိတ်ဆွေတွေ) ရဲ့
မျိုးဆက်သစ် ဖိုးသောကြာကို ခံတွင်းတွေပြန်သတဲ့ ။ ကြည့်နော် တတိ
ယမျိုးဆက်အထိ လက်တွဲမိနေပြန်ပြီ။ မထူးဆန်းပေဘူးလား။ မတိုက်
ဆိုင်ပေဘူးလား။ ပီတိဖြစ်စရာ၊ မှတ်တမ်းပြုစုရာ မကောင်းပေဘူးလား
။

အဲ... အထူးဆန်းဆုံးလေး ပြောပြမယ်။ တစ်နေ့က သားကို ရှုတင်
လိုက်ပို့တော့ “အောင်ကျော်ဆွေ”လေးနဲ့ တွေ့တယ်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ သား
ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို ကြည့်တော့ လူငယ်လေးနှစ်ယောက် ဟာ တိုင်တိုင်ပ
င်ပင်နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်အလုပ် လုပ်နေကြပါတယ်။ “ညီလေး” “အစ်ကိုနဲ့ ”
နဲ့ ဖြစ်နေကြတာ။

ဒီမှာ တင် ကျွန်တော့်အတွေးထဲ ဖျတ်ခနဲ လင်းလက်သွားတယ်။ အ
ဘိုးနှစ်ယောက်တုန်းက ပဋိပက္ခနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတယ်။

အဖေနဲ့ ဦးလေးလက်ထက်တုန်းက ငြင်းကြခုံကြနဲ့ ချစ်ခဲ့ကြတယ်။

ဟော... သူတို့ လက်ထက်ကျတော့ မငြင်းမခုံတဲ့ အပြင် စည်းလုံးညီ
ညွတ်ပြီ တိုင်ပင်နှီးနှောရင်း အလုပ်လုပ်နေကြပါတယ်။ ကျက်သရေရှိ
လိုက်တာလေ။ ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမယ်မဟုတ်လား။ ဖြစ်သင့်ပါရဲ့ ။ ဇာတ်
ကားနာမည်က စိမ့်မြိုင်က ပုံပြင် တဲ့ ။ ဟုတ်ပါ။ အနုပညာဝင်္ကံပါစိမ့်မြိုင်
ကြီးထဲက ပုံပြင်တစ်ပုဒ် လိုပါပဲ။

အင်း... ကနေ့လူငယ်တွေဆိုတာ ဒီလိုပဲဖြစ်သင့်တာ မဟုတ်ပါလား
လေ။ စည်းစည်းလုံးလုံး၊ ညီညီညွတ်ညွတ်၊ တိုင်တိုင်ပင်ပင်။

၂၀၀၇ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ၊ ရွှေအမြုတေမဂ္ဂဇင်း။

* * *

ကျွန်တော်ကံကောင်းတယ်

စာပေ၊ ဂီတ၊ ရုပ်ရှင်နယ်သုံးခုမှာ အောင်မြင်လို့ ကံကောင်းပါတယ် ဆိုပြီး အများက ထောမနာပြုကြပါတယ်။ ဒါဟာ မြင်သာထင်သာရှိတဲ့ ကံအကျိုးတရားပါ။ တိုက်ဆိုင်မှုတွေကြောင့် အဲသလိုကံကောင်းခဲ့တာ လည်း ဆိုနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်အမေရဲ့ စကားတစ်ခွန်းအရဆိုရင်-

“သားဟာ ဘဝဘဝက ဘုရားရဟန္တာ၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတွေကို ပန်းရေချမ်း ဆီမီးနဲ့ ကြေးစည်လှူခဲ့ဖူးလို့ ဒီဘဝမှာ လူချစ်လူခင်ပေါ်တဲ့ အနုပညာနယ်သုံးရပ်မှာ အောင်မြင်တာ”တဲ့ ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခုပြောချင်နေတာက သားသမီးကံပါ။ ကျွန်တော်မွေးထားတဲ့ သားသမီးလေးယောက်စလုံး တော်ကြရှာပါတယ်။ အများ သူငါ့ပတ်ဝန်းကျင်က ချီးမွမ်းကြလောက်အောင် သိက္ခာရှိရှိ၊ ဣန္ဒြေရတော်ကြရှာတာပါ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်က မိဘကို ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့တဲ့ အတိတ်ကံကြောင့် ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

သားသမီးကံကောင်းသလို ကျွန်တော့်မှာ မိဘကံလည်းကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဘဝဘဝက သားသမီးတွေအပေါ် ပြုစုခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။

အဖေချမ်းသာခဲ့တာ၊ အမေအိမ်ထောင်ရှင် မိခင်ကောင်းပီသခဲ့တာ တွေတော့ မပြောတော့ပါဘူး။ ထူးထူးခြားခြား ကံကောင်းခဲ့တာလေးပဲ ပြောချင်ပါတယ်။

ကနေ့ ပြဿနာတက်နေတဲ့ မျိုးဆက်သစ် ကွာဟမှုဆိုတဲ့ (Generation Gap) ဆိုတာကြီးဟာ ကျွန်တော်တို့ မိသားစုမှာ မရှိသလောက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ခေတ်ပြိုင်အနုပညာရပ်များ ဖြစ် ကြတဲ့ အဖေ သာဓုနဲ့ သားသုမောင် ဘဝတွေမှာ ကွာဟမှု မဖြစ်ခဲ့တာပါ။ တကယ်ဆို ဒီလိုသားအဖမျိုးဟာ ပြဿနာရှိရမှာ ပါ။ သို့ပေမဲ့ အဖေနဲ့ ကျွန်တော် ဟာ ကိုယ့်အနုပညာကိုယ်ဖန်တီးရင်း မိတ်ဆွေသူငယ်ချင်းတွေလို နေနိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဘုတ် ကျီးမြှောက်၊ ကျီး ဘုတ်မြှောက် ဆိုတာလို အသားလွတ် ချီးမွမ်းခန်းတွေ ဖွင့်မနေခဲ့ကြသလို ခိုက်ရန်ဒေါသနဲ့ ဝေဖန်တာမျိုးလည်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖေးဖေးမမ ကူညီကြရင်း ကောင်းစေချင်တဲ့ ဝေဖန်ရေးမျိုးတွေတော့ လုပ်နိုင်ခဲ့ကြပါတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ “သာဓုရဲ့ အနုပညာနဲ့ ၊ သုမောင်ရဲ့ အနုပညာ” ဟာ အခြေခံအားဖြင့် တူညီပေမယ့် အကိုင်းအခက်မှာ တော့ မတူညီကြပါဘူး။ ကိုယ့်လမ်းနဲ့ ကိုယ်ပါပဲ။ သို့သော် စောစောကပြောသလို တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး သမမျှတနေခဲ့ကြတာ အကြောင်းရှိပါတယ်။ အဲဒါကတော့ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ လူကြီးနဲ့ လူငယ်မျိုးဆက်ကွာဟမှု ဆိုတာကြီးကို စကတည်းက စည်းတားမထားခဲ့က်လို့ ပါပဲ။ သဘောကတော့ အဖေလည်း သူ့အလုပ်သူလုပ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ဖန်တီးမှုနဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ရောရောယှက်ယှက် သိပ်မရှိခဲ့ဘူး။ (အဖေကတင်ပေးလို့ မင်းသားတက်ဖြစ်တာမျိုးကို မဆိုပါဘူး) တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖက်လဲတကင်းလည်း မရှိ၊ ခိုက်ရန် ဒေါသလည်း မရှိခဲ့တာကို ပြောတာပါ။ မှန်ပါတယ်။ အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အနုပညာလုပ်ငန်းတွေ

မှာ ဘယ်တော့မှ ဝင်မစွက်ပါဘူး။ အနုပညာပစ္စည်းတစ်ခုခု ပြီးမြောက်သွားမှ သူခံတွင်းမတွေ့တာကို ဝေဖန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကလည်း ၎င်းအတိုင်းပါပဲ။

အဲသလို သဟဇာတဖြစ်တဲ့ အဓိကအကြောင်းရင်းကတော့ အဖေဟာ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလိုပဲ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်လို့ ပါပဲ။ သူလည်း သူ့အတွေးအခေါ်နဲ့ နေနေပေမယ့် အဖေက ခေတ်ကိုမျက်ခြည်ပြတ်မခံပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပေါင်းဖက်ပါတယ်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် အတူထိုင်ပါတယ်။ (ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပန်းပုဆန်နီညိုမီးဆိုရင် အဖေ့ဘော်ဒါပါ။)

နောက်တစ်ခု ထူးခြားတာက အဖေဟာ သူ့မွေးနေ့ကို မသိပါဘူး။ (သူ့ရဲ့ “အတာ”ဝတ္ထုထဲက အဆိုအရ သူ့အမေ ကျွန်တော့်အဘွားရဲ့ အားနည်းချက်လည်း ပါပါမယ်။) ကျွန်တော်သတိထားမိသလောက်ကတော့ အဖေကိုယ်တိုင်က မွေးနေ့ကို အမှတ်မထားသလို ကိုယ့်အသက်ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲဆိုတာကိုလည်း ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ “အသက်ကြီး လာပြီ” ဆိုတာလောက်ပဲ ပြောတတ်ပါတယ်။ “မကြာပါဘူး သေမှာ ပါ”လို့ လည်း ဇရာနဲ့ မရဏကို မမေ့မလျော့နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်အရွယ်ရောက်နေပြီ။ အရွယ်နဲ့ သင့်တာ ဘာလုပ်မယ်စသဖြင့် မတွေးပါဘူး။ သဘောကတော့ သေခါမှ သေရော။ လုပ်စရာရှိတာကိုတော့ လုပ်နေရမှာ ပဲလို့ သဘောထားပုံရပါတယ်။ တရားမမှတာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့လေ။ အမြဲတမ်း လန်းဆန်းအောင်နေတာကို ပြောတာပါ။ စိတ်ပျိုကိုယ်နုလို့ ပြောရမလိုပါပဲ။ ဒါကြောင့် လည်း ကျွန်တော်တို့ နဲ့ တစ်တန်းတည်းပေါင်းသင်းနိုင်ခဲ့တာပေါ့။

အဲဒါတွေကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သားအဖကြားမှာ Generation Gap

ဆိုတဲ့ မျိုးဆက်ကွာဟမှု နည်းပါးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ နည်းပါးတာလို့ သုံးရတာက “ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ” တရားက မခွဲမဖြစ် ခွဲခြားထား လို့ ပါပဲ။

ဒီနေရာမှာ ပြောချင်တာလေးရှိလာပါရဲ့ ။

သူ့သူငါငါတို့ လူကြီးသူမ မရွေးနဲ့ ဆုံစည်းဖြစ်ကြမှာ ပါ။ အဲဒီမှာ လူကြီးသူမ လေးမျိုး တွေဖူးကြပါလိမ့်မယ်။

(၁) မျိုးဆက်ကွာဟမှုကို အလွန်အမင်းလက်ခံပြီး ငါမှ ငါ၊ ငါတို့ မှ ငါတို့ ဆိုပြီး လူငယ်တွေနဲ့ အစေးမကပ်တဲ့ လူကြီးသူမမျိုးပါ။ အလိုလို နေရင်း လူငယ်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်မှန်သမျှကို မျက်စိဆံပင်မွှေး စူးနေကြသူ တွေပါ။ ဒါက ရိုးရာအစဉ်အလာနဲ့ ဆိုင်တဲ့ လူကြီးသူမမျိုးပါ။

(၂) လူငယ်တွေ ဘာလုပ်လုပ်မှန်တယ်ဆိုပြီး အမြဲတမ်း လူငယ်ကို အားကိုးနေကြတဲ့ လူကြီးသူမမျိုးပါ။ သူတို့ ဟာ အများအားဖြင့် ပညာ ရေးချို့တဲ့ ပြီး ငွေကြေးချမ်းသာသူတွေ ဖြစ်နေတတ်ကြပါတယ်။ သား သမီးကို အလိုလိုက်လွန်းတဲ့ ပုံသဏ္ဌာန်ရှိပါတယ်။ အထူးသဖြင့် သားသ မီး(လူငယ်) များက သူတို့ ထက်ပိုပြီး ပညာတတ်ရင် အဲသလိုမျိုး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချလွန်းပြီး လူငယ်တွေကို ဖူးဖူးမှုတ်တတ်ပါတယ်။ ကြွေးသစ်ချတယ်ဆိုတာမျိုးလို သားသမီး (လူငယ်)ဆီက ပြန်မျှော်လင့်တတ်ကြပါတယ်။

(၃) စောစောကပြောတဲ့ ကျွန်တော့်ဖခင်လို လူကြီးသူမမျိုးပါ။ လူငယ်တွေနဲ့ တန်းတူပေါင်း ပါတယ်။ အထင်ကြီးမှု၊ အထင်သေးမှုကင်းပါတယ်။ (အရှည်ကို ရှင်းပြပြီးပါပြီ။)

(၄) လူငယ်တွေ ကပ်ပေါင်းတဲ့ အမျိုးအစားပါ။ ဒါက ကျွန်တော် အပြောချင်ဆုံး လူကြီးသူမမျိုးပါ။ စောစောကပြောခဲ့တဲ့ နံပါတ်(၂)အမျိုး

အစား လူကြီးသူမမျိုး ပုံသဏ္ဌာန်ဖမ်းကြပါတယ်။ လူငယ်တွေကို သိပ်ပြီး အားကိုးချင် ဟန်ဆောင်တာပါ။ တကယ်တော့ လူငယ်တွေကို မြှောက်ပင့်ပြီး မသိမသာ ဆရာလုပ်တတ်သူများ ပါ။ ကြောက်စရာ သိပ် ကောင်းပါတယ်။ သူတို့ ဟာ လူငယ်တွေကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်လုပ်မယ်။ ပြီးရင် နေရာဝင်ယူမယ်။ ဆရာကြီးလုပ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ ဆရာကြီးလုပ်နေမှန်း မသိအောင်လည်း ဖုံးကွယ်နိုင်တယ်။ သာပေါင်း ညာစားထက် ဆိုးတယ်။ သာပေါင်း ညာစားလို့ လူငယ်တွေက သိတယ်။ စည်းရုံးလို့ သိပ်မလွယ်ဘူး။ သူတို့ ကို ငပေါကြီးတွေလို့ လူငယ်တွေက သတ်မှတ်ကြတယ်။ စောစောပြောတဲ့ လူကြီးသူမမျိုးကတော့ သာပေါင်း ညာစားလို မဟုတ်ဘူး ။ သူတို့ က လူငယ်တွေ အရေးကြီးကြောင်းကို အခါမလပ်ပြောမယ်။ အားကိုးနေရသလို မြှောက်မယ်။ လူငယ်တွေကောင်းစားရင် သူတို့ ကြောင့်ဆိုတာမျိုး ဟန်တစ်လုံးပန်တစ်လုံးနဲ့ နေပြမယ်။ အဲ... လူငယ်တွေ ကွဲပြီပြီ ဆိုရင်တော့ တစ်ချိုးတည်း လစ်တော့တာပါပဲ။ (ကြုံဖူးခဲ့ပါရဲ့ ။ ငယ်ငယ်တုန်းက။) သူတို့ ခေတ်ပြိုင် လူကြီးချင်းကျတော့ မှီချိုးမျှစ်ချိုး လုပ်ကြတယ်။

ဥပမာ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကွန်မြူနစ်ပါပဲ။ တိုးတက်တယ်။ တက်ကြွတယ်ပေါ့။ အဲဒီမှာ ဆရာကြီးတချို့နဲ့ တွေ့ရပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို ရှေ့တန်းတင်တယ်။ အောင်ပွဲခံရင် သူတို့ ပါလာကြပါပြီ။ အဲ... ဖမ်းပြီး။ ဆီးပြီဟေ့ ဆိုရင် ပြေးတော့တာပဲ။ လူငယ်တွေက မသိမဟုတ်။ ဒါမျိုးကို သိပါတယ်။ သို့ပေမဲ့ လူကြီးသူမ ဆရာသမားဆိုတဲ့ ဂုဏ်ကြောင့် သည်းခံရခဲ့တာတွေ ရှိပါတယ်။

ဒါတွေကို ခုနေခါ ဒေါသသံလေးစွက်ပြီး ဖော်ထုတ်နေရတာက ကိုယ်ကိုယ်တိုင်မသိမသာ ဆရာကြီးလုပ်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ ခံစားချက်ကို အရင်းအတိုင်း ဖွင့်ပြတာပါ။

နော့ဖြင့် သုမောင်က လူငယ်တွေကို ဘယ်လိုပေါင်းသတဲ့ လဲ။ သိပ် တော့ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး။ အလိုက်အလျားသင့်ပါပဲ။ ဆုံးမရလွယ်ရင် ဝင်ဆုံးမလိုက်တယ်။ မလွယ်ဘူးထင်ရင် မပြောဘူး။ ပေါင်းလို့ သင်းလို့ ကောင်းရင် ပေါင်းလိုက်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ သုမောင်မှာ ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ တစ်နေ့မှာ “လူငယ်”ဆိုပြီး ဖြစ်လာကြမယ့် “ကလေး”တွေနဲ့ ပေါင်းတာပါပဲ။ ဒါဟာ အရိုးစင်းဆုံး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံရေးပါပဲ။ ကလေးဆိုတာ အရောင်မရှိဘူး။ သူတို့ နဲ့ ပေါင်းရင် ကိုယ့်မှာ ရှိနေတဲ့ အရောင်အဆင်းတွေတောင် လျော့ပါးသွားနိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ ကလေးတွေကလည်း အလည်တွေပါပဲ။ တစ်လောက မော်တော်ကား မောင်းသွားရင်း လမ်းမှာ မီးပွိုင့်မိလို့ ရပ်ရတယ်။ အဲဒီမှာ နံဘေးရပ်နေတဲ့ ကားပေါ်က နှစ်နှစ်သားလောက်ရှိမယ့် ကလေးက-

“အေအေကြီး”ဆိုပြီး မပီကလာနှုတ်ဆက်တယ်။ ဪ ... ဖေဖေကြီးဆိုတာကိုး။ ဟုတ်ပါ။ အဲသည် အချိန်တုန်းက “ဖေဖေကြီးကို ချစ်တယ်” သီချင်းမှာ “သုမောင်”က သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာကိုး။ ဒါကြောင့် သူတို့ က မှတ်မိနေကြတာပေါ့။

ဒါနဲ့ ကျွန်တော်က ပါးစပ်ကိုလက်မှာ အပ်ပြီး Fly Kiss လုပ်ပြလိုက်ပါတယ်။ အောင်မယ် ဘာပြန်လုပ်ပြတယ်ထင်သလဲ။ အဲဒီနှစ်နှစ်သားလေးက လက်ကလေးနှစ်ဖက်ပူးယှက်ပြီး-

“ဦးတော် ... ဦးတော်” တဲ့ ဗျ။

ဒါပါပဲ။ အဘိုးကြီးက Fly Kiss အနမ်းပျံလုပ်တတ်ရမယ်။ ကလေးငယ်က “ဦးတော်” လုပ်တတ်ရမယ်။ ဒါဆို Generation Gap ဆိုတာကြီး မရှိတော့ဘူး။

* * *

တစ်ပတ်လည်အတွေး

ငယ်ငယ်က စိန်ပေါကျောင်းမှာ နေခဲ့တော့ အနောက်တိုင်းအယူအဆတွေ အတော်လွှမ်းမိုးခံရပါတယ်။ ဒါကို အပြစ်တော့ မတင်မိပါဘူး။ မစ်ရှင်ကျောင်းဆိုကတည်းက အနောက်တိုင်းပုံစံတွေ၊ အရိပ်တွေ ထိုးမှာ ပါပဲ။ ခရစ်ယာန် နာမည်တွေတပ်ပြီး ကျောင်းအပ်ကြတဲ့ ကာလမှာ ဝဏ္ဏ၊ ဗလ၊ ရူပ၊ ဉာဏ်ပေါ်ဆိုပြီး မြန်မာဆန်တဲ့ နာမည်တွေနဲ့ ကျောင်းအပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဖခင်ကြီးကိုလည်း ကျေးဇူးတင်ရပါတယ်။ ရယ်စရာပြောရရင် သူရဲ့ ထုံးစံအတိုင်းသာ နာမည်စာရင်းသွင်းခဲ့ရင် ခုနယ်ခါ ကျွန်တော်တို့ က ညီအစ်ကိုတစ်တွေဟာ “အယ်ဘာတ်သာဓု”၊ “ရစ်ချတ်သာဓု”၊ “ဆီဇယ်သာဓု”၊ “ပီတာသာဓု”ဆိုပြီး ဖြစ်ကုန်ကြမှာ ပါ။ တော်တော်ခွကျမှာ သေချာပါတယ်။ ခရစ်ယာန်ဘုရားရှိခိုးတွေ၊ သီချင်းလုပ်ပြီး သီဆိုခဲ့ရပေမယ့် (ဒီနေ့ထိ အလွတ်လည်း ရနေသေးပေမယ့်) သူရဲ့ဘာသာထဲ စိတ်မရောက်ဘဲ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုသာ ဆည်းကပ်ရာလို့ ခံယူမိခဲ့တာလည်း မိခင်ကြီးရဲ့ ကျေဇူးပါ။ တစ်ခုကောင်းတာက သူရဲ့ဘာသာတရားကိုလည်း ထိတွေ့လေ့လာခွင့်ရခဲ့တာပါပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ... ရောမ ရောက်တော့ သံခမောက် အဆောင်းခံရမှာ ပဲပေါ့။

ခြောက်တန်းရောက်တုန်းက ထင်ပါရဲ့ “Brother Charles” ဆိုတဲ့ မူလတန်းပြ ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီး (ဆရာလည်း ဆရာ) ရှိပါတယ်။ ဆရာ

က ကျွန်တော်တို့ ကို အားရင်အားသလို အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ် အငယ်စားတွေ ပြောပါတယ်။ အငယ်စားဆိုတာက ကလေးတွေ နားလည်လွယ်တဲ့ အကြောင်းတရား တွေမို့လို့ ပါ။

တစ်ခါသား ကျောင်းဘောလုံးကွင်းထဲမှာ သူပြောပြတာလေးမှတ်မိနေမိပါတယ်။ သူက အင်္ဂလိပ်လိုပဲ နားလည်အလွယ်ဆုံးပြောပါတယ်။

“သား လူ့အောက်တန်းစားတွေကို အမိန့်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရတယ်။ လူတတ်တန်းစားတွေကို တံစိုးလက်ဆောင်နဲ့ အုပ်ချုပ်ရတယ်။ လူ့အထက်တန်းစားတွေကိုတော့ အကြံဉာဏ် တောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ အုပ်ချုပ်ရတယ်။ အဲဒါဟာ အမေရိကန် သမ္မတကြီး ရုဇ္ဗဲလ်ရဲ့ အဆိုအမိန့်ပဲ”တဲ့ ။ ဒီနေရာမှာ အုပ်ချုပ်တယ်ပြောချင်တာလား၊ စည်းရုံးတယ်ပြောချင်တာလားဆိုတာကို ကျွန်တော်မေ့သွားပါပြီ။ ပြောချင်တဲ့ သဘောကိုတော့ နားလည်ခဲ့ပါတယ်။

ပညာမဲ့တဲ့ သူတွေကို အမိန့်အာဏာနဲ့ အုပ်ချုပ်(စည်းရုံး)။ ပညာမတတ်တတ်တွေကို ငွေကြေးဥစ္စာနဲ့ အုပ်ချုပ် (စည်းရုံး)။ ပညာတတ်တွေကို သူရဲ့ဆီက အကြံဉာဏ်တောင်းတဲ့ နည်းနဲ့ အုပ်ချုပ် (စည်းရုံး) ဒီလိုဆိုလိုတာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း ငယ်သာငယ်တာ ဘာပြောချင်တယ်ဆိုတာကိုတော့ သိနေသလိုပါပဲ။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ်မှာ လည်း တည်ပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အလုပ်သမားတွေကို စည်းကမ်းနဲ့ အမိန့်နဲ့ အုပ်ချုပ်နေသူတွေ တွေ့နေရပါတယ်။ အရာရှိ အရာခံတွေကို လာဘ်ထိုးပြီး ကိုယ်လိုချင်တာ တောင်းနေတာလည်း တွေ့နေရပါတယ်။ အထက်လူကြီးတွေဆို သူရဲ့ကို ဆရာတင်ရင် အလွန်သဘောကျတာကလား။

ဒီလိုနဲ့ အရွယ်ကလေးရလာတော့ အဲဒီခေတ် ထုံးစံအတိုင်း လက်ဝဲ

ယိမ်းခဲ့ပါရော။ ကွန်မြူနစ်စာပေတွေဖတ်၊ ကွန်မြူနစ်ဆရာကြီးတွေဆီ
တပည့်ခံပေါ့လေ။ ဒီအခါမှာ အောက်ခြေလူတန်းစားကိုပိုပြီး အရေး
ထားရမယ်ဆိုတဲ့ သီဝရီက ကျွန်တော့်ဦးနှောက်ထဲ စွဲလာပါတယ်။ ကိုယ်
နဲ့ တန်းတူရည်တူတွေကို “ရဲဘော်”စိတ် ထားလာပါတယ်။ အထက်ဆ
ရာကြီးတွေကို ကလန်ကဆန်လုပ်ပါလေရော။ ဒါပေမဲ့ ဘာမျှမကြာလို
က်ပါဘူး။ ဖြုတ်ထုတ်သတ်ဝါဒကို တွေ့လာတော့ “အင်း... သင်းတို့ လ
ည်း မထူးပါဘူး။ ငယ်သားတွေကို ညည်းဆဲ၊ အချင်းချင်း အပေးအယူလု
ပ် (လာဘ်ထိုး) အထက်လူကြီးကို မြှောက်ပေး” ဆိုတာ သဘောပေါက်
လာပါတယ်။

အဲဒီကနေထပ်ပြီး အရွယ်ရောက်လာတော့ မြန်မ့်ရိုးရာယဉ်ကျေးမှုကို
လိုက်စားခဲ့ရာက “ကြီးသူကို ရိုသေ၊ ရွယ်တူကိုလေးစား၊ ငယ်သူကို သ
နား၊” ဆိုတဲ့ နီတိမျိုး ခေါင်းထဲဝင်လာခဲ့ပြန်ပါတယ်။ အဲဒီအတိုင်းလည်း
လိုက်နာကျင့်သုံးခဲ့ပါတယ်။ မဆိုးလှပါဘူး။ တော်တော်ထိရောက်တဲ့ စ
ည်းရုံးရေးပါပဲ။ နေ့ပေတဲ့ တစိုက်မတ်မတ်ကြီး ကျင့်သုံးလို့ မရနိုင်တာ
ကို တွေ့လာရပြန်ပါတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်သလဲဆိုတော့ တချို့ “ကြီးသူ”
တွေက ရိုသေမှန်းသိတော့ နေရာတကာ ကုပ်ပိုး ခွစီးချင်လာပါတယ်။ ရွ
ယ်တူချင်း (အဆင့်တူချင်း) လက်ပွန်းတတီး ဆက်ဆံတော့ မလေးမစား
လုပ်လာပါတယ်။ “ငယ်သူကိုသနား” မိရာက “မျက်နှာသာပေး ရွှေရေး
ပန်းကန်တက်” ဖြစ်လာတာတွေ မကြာခဏကြုံရပါလေရော။ တစ်ခါတ
လေတော့ “ခွေးကလေးအရောဝင်ဖင်တက်ခေါင်းတက်” ဆိုတာလို ကြုံ
ရပြန်ပါတယ်။

လူအမျိုးမျိုး၊ စိတ်အထွေထွေဆိုတာကလည်း ရှိပါတယ်။ ကြာကြာ
ပေါင်းကြည့်မှ သိရတာမို့ အစပိုင်း အကျင့်လုပ်ကြည့်တာတွေဟာ
ကြာကြာပေါင်းမိတော့ ပြန်ပြင်မရတော့ပါဘူး။ ဆိုလိုတာက ပညာတ

တ်ရယ်၊ ဝါကြီးတာရယ်၊ အသက်ကြီးတာရယ်ဆိုပြီး ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန်ယူလို့ မရပါဘူး။ ယေဘုယျ ပြောရရင်တော့ လူတွေဟာ တစ်နည်းမဟုတ်တစ် နည်းနဲ့ “ဘဝင်နိမ့်”နေတာ၊ “ဘဝင်မြင့်နေတာ” မဆန်းလှပါဘူး။

အသက်အရွယ်ရလာလို့ လားတော့ မသိပါဘူး။ ခုနောက်ပိုင်း ဘုရား တရားတော်တွေကို ဖတ်မှတ်လေ့လာရင်းက အခြေခံဖြစ်တဲ့ ဗြဟ္မစိုရ်တ ရားကို ကြိုးစားကျင့်သုံးနေရပါတယ်။ ကြိုးစားဆိုတာ ထည့်ပြောရတာ က ဗြဟ္မစိုရ်တရား ၄ ပါးဟာ အပြောလွယ်သလောက် ခက်ခဲ နက်နဲလို့ ပါပဲ။

လူတစ်ယောက်ကိုချစ်ဖို့ လွယ်ပါတယ်။ မေတ္တာထားဖို့ ခက်လှပါတယ်။

လူတစ်ယောက်ကို သနားဖို့ လွယ်သလောက် ကရုဏာထားဖို့ အလွန်ခက်ပါတယ်။

လူတစ်ယောက်အတွက် ဝမ်းသာပေးဖို့ လွယ်ပေမယ့် နှစ်နှစ်ကာကာ ကြည်နူးပီတိဖြစ်ပေးဖို့ (မနာလို မရှုဆိတ် မဖြစ်ဖို့) အခက်သားကလား။

အဲ ... လူတစ်ယောက်ကို ပေယျာလကန်ပြုဖို့ သိပ်လွယ်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ခွင့်လွှတ်တတ်ဖို့ တော်တော်ကြိုးခက်တာတွေ့ရမှာ ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားကို ယုံကြည်ရင် တရားကို ကျင့်ကြံရမှာ ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ခုနောက်ပိုင်း တတ်နိုင်သမျှ သတိကလေးထားပြီး လူလူသူသူ တွေနဲ့ ဆက်ဆံနေရပါတယ်။

ဒါတောင် တစ်ခါတစ်ခါ “မြတ်စွာဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး တောင်မှ မြင့်မြတ်တဲ့ ရဟန်းတွေကို သိက္ခာပုဒ် (၂၂၇) သွယ် အကျယ်ကု ငွေကိုးထောင်နဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့တာပဲ” အနတ္တရောပုရိသ ဓမ္မသာရထိ ဂုဏ်

တော်နဲ့ အညီ သူ့အဆင်အတန်းအလိုက် ဆုံးမချေချွတ်တော်မူတာပဲလို့ တွေးတွေးနေမိတာ မနည်းကြီးဖျောက်ယူရပါတယ်။ မဆိုင်တာ အတွေး နယ်ချဲ့ပြီး ငရဲကြီးမှာ စိုးလို့ ပါ။

စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် တွေးမိတဲ့ အခါမှာ မြတ်စွာဘုရားရှင် ကိုယ် တော်မြတ်ကြီးဟာ “စူဠပန်” ကိုယ်တော်လေးကို အဝတ်စတစ်စပေးပြီး ဆုပ်ချည်၊ နယ်ချည်လုပ် ခိုင်းရာက အဝတ်စလေး တဖြည်းဖြည်းကြေမှု ညစ်ထေးသွားတာကို “ရဇောဟရန်” ဆိုတဲ့ ဂါထာလေးနဲ့ တရားပြလို့ ချက်ချင်း ရဟန္တာဖြစ်စေခဲ့ပါတယ်။ ဖြစ်တာမှ ရိုးရိုးမဟုတ်ပါဘူး တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ်နဲ့ ပြည်စုံတဲ့ ရဟန္တာအဖြစ်တောင် ရယူပေးခဲ့တာပါ။ တချို့ရဟန်းတွေကိုတော့ လပိုင်းနှစ်ပိုင်းနဲ့ ချီပြီး ချေချွေရပါတယ်။ ညီတော် “အာနန္ဒာ” ကိုယ်တော်မှာ တော့ အနီးကပ်သွန်သင်ခဲ့ပေမယ့် ဘုရားရှင်ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော့မှ ပဲ ရဟန္တာ ဖြစ်တော်မူရပါတယ်။ ယောက်ဖတော် ဒေဝဒတ်ကတော့ ချွတ်လို့ မကျွတ်တဲ့ အပြင် အဝီစိငရဲတောင် ကျရရှာပါရောလား။ ရဟန်းတော်တွေသာမကပါဘူး လူသားအမျိုးမျိုးထဲမှာ တောင် ဘုရားရှင်ချွတ်လို့ ချက်ချင်းလက်ငင်းကျွတ်ပြီး လူရဟန္တာဖြစ်သွားသူတွေ ဒုနဲ့ ဒေးပါ။ “ပဋ္ဌာစာရီ” အရူးမကြီးဟာ “ထေရီ” ဖြစ်သွားခဲ့ပေမယ့် ဝိသာခါကျောင်းအစ်မကြီး (မြတ်စွာဘုရားကို အကြည်ညိုဆုံး အလှူရှင်ကြီး) ရဟန္တာဖြစ် မသွားခဲ့ရပါဘူး။

ဒီလိုပါပဲ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ ပုဂ္ဂိုလ်အမျိုးမျိုး အဆင့်အမျိုးမျိုးကို သူ့နေရာ၊ သူ့ဒေသ၊ သူ့အခြေအနေနဲ့ တရားပြခဲ့တာတွေ မိရိုးဖလာ၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်လေ့လာမိပေမယ့် အမေရိကန်သမ္မတကြီး ရုစဘွဲ့(လ်) နဲ့ တော့ နှိုင်းစာဖို့ လားလားမျှ မထိုက်ကြောင်းကိုလည်း တစ်ဖက်က သိနေပါတယ်ဗျာ။

၂၀၀၇-ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ကလျာမဂ္ဂဇင်း။

* * *